

неса топла питка на мама и татя. Тъ женатъ на кметовата нива.

Воденичарътъ. У, тъ на твоята питка ли сж останали. Кметътъ ги е гостилъ доволно и предоволно. Я дай да изядемъ двама питката!

Момчето. А ти, воденичарьо, на моята питка ли си останалъ? Всъки день пълни чували брашно събирашъ.

Воденичарътъ. И брашно имамъ, и хлѣбъ далъ Господъ. Ала питка отъ върхано съ ржка жито не съмъ ялъ. Трѣбва да е много сладка. . . Хайде да се надлъгваме! Ако те надлъжа, ще ми дадешъ питката. Ако ме надлъжишъ, ще меля даромъ на баща ти житото.

Момчето. Добре. Почвай!

Воденичарътъ. Баща ми, Богъ да го прости, бѣше градинарь. Той посѣ веднажъ дини край Дунава. Едно гнѣздо бѣше пустнало такава дълго стебло, че бѣ преминало чакъ до другия брѣгъ на Дунава. Хората започнаха да вървятъ по него като по мостъ. На самата срѣда на моста бѣше завързала една диня. Кой какъ минѣше, сѣчеше и ядѣше. . .

Момчето. Моятъ баща пѣкъ имаше кошерь съ пчели. Той бѣше турилъ имена на

всички пчели. Всѣка вечеръ ги провѣряваше по име. Една вечеръ Лиса-Брѣза я нѣмаше. Току погледнахме, тя се задава отдолу, впрегната въ една кола съ тежъкъ товаръ. Отъ едната страна теглѣха дванадесетъ чифта биволи, а отъ другата — сама Лиса-Брѣза. Когато я разпрегнаха, вратътъ ѝ бѣше отекалъ отъ впрѣгането. Казаха на татя да напари врата на пчелата съ орѣхи и ще ѝ мине отока. Като напари тате Лиса-Брѣза, на врата ѝ поникна единъ орѣхъ. Орѣхътъ роди много плодове. Кой какъ минѣше, все си брулѣше. Единъ хвърляше тояга, другъ камъни, трети буци прѣстъ. Всичко се закачаше на орѣха. Най-после тамъ стана цѣла ливада. Баща ми я разора и я засѣ съ просо. Нѣкакво животно се научи да яде просото. Тате направи едно лопало, та да уплаши животното. То минало и бутнало лопалото. Лопалото рекло „лопъ“, и изскочилъ единъ шопъ съ дълга вила, па казалъ: „Воденичарьо, не се подигравай съ сиромашкото момче, а му дай питата, иначе ще заиграе вилата!“

Воденичарътъ (смѣе се). Да си живо, момче малко! Майсторски я нагласи и си питката спаси!